

Sygnatura akt VI W 5391/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Kegel

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2015 roku

sprawy przeciwko E. Ł. córce J. i M. z domu Z.

urodzonej (...) w T.

obwinionej o to, że

w dniu 10.01.2014 r. w piśmie nadesłanym do Straży Miejskiej W. przy ul. (...), będąc właścicielem samochodu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) nie wskazała na żądanie uprawnionego organu komu powierzyła pojazd, którego kierujący w dniu 02.12.2013r. o godz. 10:32:20 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 35 km/h.

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

*****

I. uznaje obwinioną **E. Ł.** za winną czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości **300 (trzystu) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02 grudnia 2013 r. o godz. 10.32.20 we W. na ul. (...), przy użyciu urządzenia kontrolno pomiarowego, został sfotografowany samochód marki V. nr rej. (...), poruszający się z prędkością 85 km/h, w miejscu gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h. Samochód ten stanowił własność E. Ł..

Dowód: notatka urzędowa k. 4

zdjęcie k. 9

Straż Miejska W. w dniu 27 grudnia 2014 r. wystosowała wezwanie do E. Ł.. Została ona zobowiązana do stawienia się w siedzibie Straży Miejskiej W. przy ul. (...), w terminie 7 dni, w charakterze świadka, w celu wskazania osoby, która kierowała w dniu 02 grudnia 2013 r. we W. na ul. (...) samochodem marki V. nr rej. (...), poruszającym się z prędkością 85 km/h.

Dowód: wezwanie k. 8

notatka urzędowa k. 4

E. Ł. wezwania Straży Miejskiej W. odebrała w dniu 07 stycznia 2014 r. W dniu 10 stycznia 2014 r. wysłała do Straży Miejskiej W. pismo, w którym domagała się doręczenia jej dokumentacji dotyczącej urządzeń rejestrujących pomiary prędkości, uzależniając od tego decyzje o wskazaniu kierującego pojazdem.

Dowód: potwierdzenie odbioru pisma k. 16

notatka urzędowa k. 4

pismo obwinionej k. 7

Przesłuchana w charakterze obwinionej E. Ł. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmówiła składania wyjaśnień.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się na zdjęciu z opisem, notatce, wezwaniu, pokwitowaniu oraz piśmie obwinionej skierowanym do Straży Miejskiej W..

Rzetelność tych dowodów nie budziła wątpliwości Sądu, nie była też kwestionowana przez strony postępowania.

Powołane dowody w sposób oczywisty wskazywały, iż w dniu 02 grudnia 2013 r. o godz. 10:32 we W. na ul. (...), przy użyciu urządzenia kontrolno pomiarowego, został sfotografowany samochód marki V. nr rej. (...), poruszający się z prędkością 85 km/h w miejscu, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h. Samochód ten należał do E. Ł., która wezwana do wskazania kierującego, nie zastosowała się do tej powinności. Zarazem w tym czasie samochód ten nie był prowadzony przez nieznaną jej osobę wbrew jej woli i wiedzy.

Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.) w art. 78 ust. 4 nakłada na właściciela bądź użytkownika pojazdu obowiązek wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

W myśl art. 129b ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym S. Miejscy są upoważnieni do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Tym samym przysługuje im uprawnienie do składania wniosków o ukaranie w tych sprawach. W tym zakresie finalnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 30 września 2014 r., sygn. I KZP 16/14 (Biul.SN 2014/9/13).

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie o sygn. P 27/13 (Dz. U. z 24 marca 2014 r. poz. 375) wezwany do wskazania kierującego pojazdem ma pięć możliwości: 1) wskazać siebie, jeżeli faktycznie prowadził pojazd; 2) przedstawić dowód, że nie jest ani właścicielem, ani posiadaczem pojazdu; 3) wskazać kto kierował lub używał pojazd; 4) nie wskazać, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania; 5) przedstawić dowód, że pojazd był użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. W czwartym wypadku, gdy właściciel lub posiadacz pojazdu nie wskaże, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania, naraża się na odpowiedzialność za wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw.

Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w omawianym orzeczeniu, zgodnie z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz pojazdu nie ma obowiązku wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, jeżeli pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. W sytuacji użycia pojazdu wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza pojazdu przez nieznaną osobę, czemu ten nie mógł zapobiec, nie dochodzi w ogóle do spełnienia znamion wykroczenia określonego w art. 96 § 3 kw. Właściciel lub posiadacz pojazdu, nie wskazując, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, jeżeli pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec, nie zachowuje się, jak wymaga tego art. 96 § 3 kw „wbrew obowiązkowi”.

W ocenie Trybunału Konstytucyjnego odpowiedzialność za wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw zostanie wyłączona także w sytuacji, gdy właściciel lub posiadacz pojazdu uchylił się od obowiązku wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie w ramach prawa do obrony na podstawie art. 74 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego w związku z art. 20 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Właściciel lub posiadacz pojazdu nie ma zatem obowiązku wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, jeżeli sam tym pojazdem kierował lub go używał i dopuścił się np. wykroczenia przekroczenia prędkości zarejestrowanego za pomocą urządzenia rejestrującego.

Należy tu także dodać, iż Trybunał Konstytucyjny dokonując wykładni art. 96 § 3 kw, dostrzegł możliwość, iż osoba którą zobowiązano do przedmiotowego wskazania nie dysponuje w tym zakresie wiedzą. Taka sytuacja ma chociażby miejsce, jak wskazał Trybunał Konstytucyjny, gdy samochód został zarejestrowany przez fotoradar od tyłu lub zdjęcie jest niewyraźne. Sytuacja ta jednak, w ocenie Trybunału Konstytucyjnego, nie wyłącza odpowiedzialności z art. 96 § 3 kw.

W realiach przedmiotowej sprawy Sąd nie dostrzegł zaistnienia żadnej z wymienionych przez Trybunał Konstytucyjny przesłanek wyłączających odpowiedzialność z art. 96 § 3 kw, dlatego też E. Ł. została uznana winną zarzucanego jej czynu.

Rozważając kwestię kary w kontekście dyrektyw jej wymiaru wynikających z przepisu art. 33 kodeksu wykroczeń, Sąd miał na uwadze umyślność działania oskarżonej, lekceważące obowiązujące przepisy Prawa o ruchu drogowym, których znajomość jest jej obowiązkiem jako kierowcy oraz właścicielki pojazdu. Treść pism kierowanych przez obwinioną do Straży Miejskiej, a następnie w toku niniejszego postępowania, dodatkowo wskazywała na jej lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego oraz stojących na straży tego porządku organów. Mając zatem na uwadze postawę obwinionej, jej roszczeniowość, przy jednoczesnym braku poczucia winy i odpowiedzialności, Sąd nie dostrzegł możliwości wymierzenia jej kary łagodniejszej niż grzywna w wysokości 300 zł. W ocenie Sądu tylko taka kara zrealizuje stawiane jej cele wychowawcze, represyjne i prewencyjne.

Obwinioną obciążono kosztami postępowania w myśl przepisów art. 118 § 1 kpwsow i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpwsow.